

gjorde en Virkning, ganske modsat den tilsigtede; det var Peter Andreas selv. I allerførste Øjeblik var han vel bleven ikke saa lidt betuttet over den usædvanlige Form for en Tilrettevisning. Men det varede ikke længe, før netop dens Højtidelighed frembragte et fuldstændigt Omslag hos ham. Han havde overhovedet aldrig ladet sig imponere af Faderen. Dertil havde han været en for lærvillig Elev af sine gamle Venner, Gaardskarlene og Krambodsvendene, der langt fra altid havde omtalt ham i de respektfuldeste Udtryk. Dog havde han hidtil ikke været helt ufølsom for de mange gudelige Ord og hele det truende Bibelsprog, hvormed baade Faderen og Moderen idelig søgte at tale til hans Samvittighed, ja naar han om Søndagen saa' sin Fader knæle i den hvide Messesærk foran Alteret eller staa oppe under den billedskaarne Prækestols svævende Lydhimmel, havde han endog undertiden kunnet gribes af en forbiggende Ærefrygtsfornemmelse. Men i dette Øjeblik fik end ikke Bibelsprogene nogensomhelst Magt over hans Sind. Dertil var der efter hans nøgterne Drengeforstand et altfor taabeligt Misforhold mellem denne højtidelige Paakaldelse af Vorherre og det Par sølle Æbler, han havde rapset over et Plankeværk. Og jo længere Faderen vedblev at tale, jo lydeligere hans Søskenes dybe Sindsbevægelse ytrede sig omkring ham, med des større Overlegenhed betragtede han den hele Scene. Han